

รูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ*

THE MANAGEMENT MODEL TO VALUE ADDED OF FINE ART FROM NATURAL MATERIALS

สุพจน์ แสงมณี

Suphot Sangmanee

ปรีชา สามัคคี

Preecha Samakkhi

พิทยพันธ์ สิทธิรักษ์

Pitphan Sittirak

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

Nakhon Si Thammarat Rajabhat University, Thailand

E-mail: suphotsangmanee@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาบริบทการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ 2. พัฒนารูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติและ 3. ประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช จำนวน 30 คน ประกอบด้วย สาขาจิตรกรรม 10 คน สาขาศิลปศึกษา 10 คน สาขาออกแบบนิเทศศิลป์ 10 คน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านศิลปะ 7 คน และผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านศิลปะ 5 คน การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีแบบเจาะจง (Purposive Selection) กระบวนการวิจัยใช้วิจัยแบบผสมผสาน (Mixed -Method) ทั้งวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative)

ผลการวิจัยพบว่า

1. บริบทการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติพบว่ามีปัญหาเรื่องความรู้ความเข้าใจในวัสดุธรรมชาติที่ขาดการแนะนำจากอาจารย์ผู้สอนศิลปะ ในเรื่องเทคนิคและกระบวนการสร้างสรรค์ยังไม่สามารถจัดการให้มีคุณค่าทางด้านศิลปกรรมได้ ขาดการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ขาดทักษะในการเพิ่มคุณค่าผลงานศิลปกรรม ขาดการค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุธรรมชาติที่มีอยู่ในท้องถิ่น

* Received 28 October 2020; Revised 13 March 2021; Accepted 15 March 2021

2. ผลการพัฒนาเป็นรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ ซึ่งมีทั้งหมด 7 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม ระยะเวลา สื่อ และการวัดประเมินผล ส่วนองค์ประกอบย่อยคือปฐมนิเทศนักศึกษา จัดแบ่งกลุ่มนักศึกษา ชี้แจงเกี่ยวกับการเทคนิคกระบวนการสร้างสรรค์งาน ฝึกปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานตามรูปแบบและพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้

3. ผลการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบพบว่าความพึงพอใจต่อรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : การพัฒนารูปแบบ, คุณค่า, ศิลปกรรม, วัสดุธรรมชาติ

ABSTRACT

The objective of this research were 1. to study of the context of management in adding value to fine art from natural materials 2. to develop the management model in adding value to fine art from natural materials and 3. to evaluate the effectiveness of the management model in adding value to fine art from natural materials. The sample group consisted of 30 undergraduate students from Nakhon Si Thammarat Rajabhat University: 10 students from Painting program, 10 students from Art Education and 10 students from Visual Communication Design, 7 art experts and 5 scholars. The purposive sampling technique was employed to select the sample group. The research employed mixed method approaches both qualitative and quantitative research.

The findings were as follows;

1. For the context of management in adding value to fine art from natural materials, there were the problems about knowledge and understanding of natural materials and a lack of suggestions from art instructors in the techniques and creative process which could not be used to manage for adding value in the art aspect. There were a lack of support from universities, a lack of skills in adding value for fine art work and a lack of searching information about natural materials in the locality.

2. The result of the development was the way of management in adding value to fine art from natural materials consisting of seven main components which were principles, objectives, contents, activities, period of time, instructional media, and testing and evaluation. The sub components were orientation,

grouping students to explain about techniques of creative process, to practice creating artworks in accordance with pattern and to develop and extend knowledge. The results of evaluation for the effectiveness of the management model showed students had overall high satisfaction towards model of management model in adding value to fine art from natural materials in all aspects.

Key words: Model Development, Value, Fine Arts, Natural Materials

บทนำ

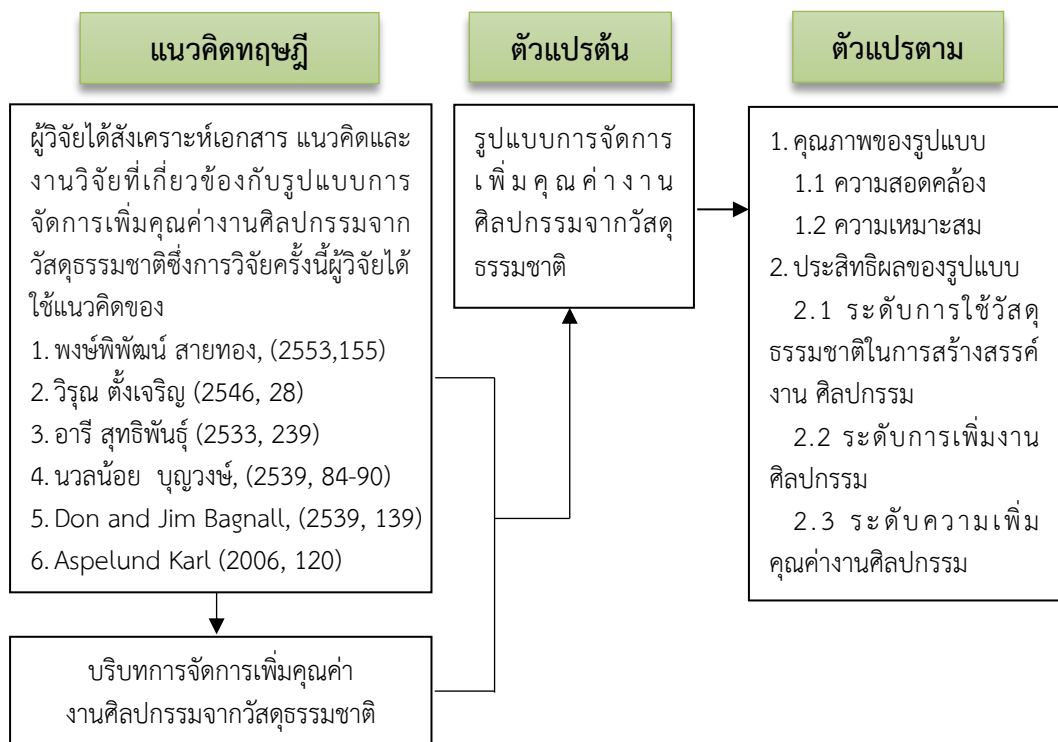
ปัจจุบันประเทศไทยประสบกับปัญหาที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ซึ่งปรากฏการณ์การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นโดยส่วนใหญ่เป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของประชากรโดยรวม ปัจจัยที่เกิดจากมนุษย์เป็นผู้กระทำทำให้เกิดปัญหาการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เพราะมนุษย์อยู่ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของระบบนิเวศและใช้ประโยชน์จากสภาวะแวดล้อมทั้งในด้านที่เป็นวัตถุดิบและการนำมาแปรรูปเพื่อเป็นปัจจัย 4 ในการดำรงชีวิต ขณะเดียวกันกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ที่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและความเจริญของสังคมมนุษย์ทำให้สภาพแวดล้อมเกิดการเปลี่ยนแปลง การขยาย การใช้พื้นที่เพื่อเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยมีการขยายแหล่งการทำเกษตรกรรมเพราะมีความต้องการ ผลผลิตจำนวนมากอันเนื่องมาจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องรวมไปถึงความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีใหม่ๆที่นำมาใช้ในกิจกรรมต่าง ๆ โดยขาดการวางแผนการใช้งานอย่างรัดกุมและขาดความระมัดระวังรอบคอบทำให้ปริมาณของทรัพยากรธรรมชาติลดลงและเกิดปัญหาสภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปโดยไม่ได้ตั้งใจ ความทรุดโทรมที่เกิดขึ้นให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพประเทศไทยเป็นประเทศที่มีทรัพยากรทางธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ ดังนั้นจึงเห็นได้ว่ามีเศษวัสดุทางธรรมชาติมากมายที่หลงเหลือจากการใช้ประโยชน์ไม่ว่าทางด้านอุตสาหกรรมด้านการเกษตรหรือสิ่งที่เกิดจากธรรมชาติที่มีการเปลี่ยนแปลง เช่น กิ่งไม้ ใบไม้ หิน ดิน ทราบสามารถนำมาเพิ่มมูลค่าของสิ่งเหล่านี้นำมาสร้างสรรค์เป็นงานศิลปกรรมที่มีคุณค่าโดยสร้างสรรค์งานศิลปกรรมจากวัสดุเหลือใช้เหล่านี้ให้เกิดความสวยงามทางด้านทัศนศิลป์ใน รูปแบบ 2 มิติและ 3 มิติ เช่นจิตรกรรมสื่อผสม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ ให้เป็นที่ยอมรับในด้านศิลปะทั้งในประเทศและต่างประเทศ เป็นช่วยลดปัญหาเรื่องขยะ และสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ศิลปะ กำเนิดขึ้นมาอยู่คู่กับมนุษย์ที่ผ่านมาแต่ละยุคตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์มาจนถึงสมัยปัจจุบันมนุษย์นั้นมีความต้องการที่จะได้รับความสุขทั้งทางกายและทางใจแสวงหาสิ่งใหม่ๆอยู่ตลอดเวลามนุษย์ใช้สติปัญญาสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการพื้นฐาน

เพื่อความอยู่รอดในการดำรงชีวิต รวมทั้งความสะดวกสบาย โดยใช้ภูมิปัญญาจากประสบการณ์สร้างสรรค์งานศิลปะในรูปแบบต่าง ๆ ถ่ายทอดออกมาเป็นผลงานในสิ่งต่าง ๆ รอบตัวที่เป็น การดำรงชีพก่อให้เกิดเป็นศิลปวัฒนธรรมประเพณีและอารยธรรมของชนชาติอันยาวนานจาก ภาพวาดของมนุษย์ในสมัยก่อนประวัติศาสตร์มาจนถึงสมัยประวัติศาสตร์ที่มีการบันทึกโดยจาก เครื่องมือ เครื่องใช้วัสดุอุปกรณ์ในการดำรงชีพที่มีการออกแบบจากภูมิปัญญาของมนุษย์ในยุค ก่อนจะเห็นว่านอกจากมีประโยชน์ในการใช้สอย แล้วก็ยังมีความงดงามแอบแฝงอยู่ ซึ่งผลงาน ศิลปะเหล่านี้เป็นต้นแบบ ให้กับศิลปะในยุคสมัยใหม่

การเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติและสังคมในยุคปัจจุบันเป็นยุคดิจิทัลทำให้ศิลปินมี การปรับตัวโดยใช้เครื่องมือที่หลากหลายและพัฒนาเครื่องมือโดยเฉพาะวัสดุทางธรรมชาติ ที่ช่วยลดต้นทุนและไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกาย ทำให้เกิดการพัฒนางานสร้างสรรค์ผลงาน ศิลปะที่แสดงออกถึงสุนทรียภาพที่มีและคุณค่าความงามของศิลปะและวัฒนธรรมของชนชาติ ไทยจากอดีตผ่านกระบวนการสร้างสรรค์ตามการเปลี่ยนแปลงกระแสโลกของศิลปะร่วมสมัย ที่ส่งผ่านการนำเสนอความคิดรูปแบบงานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ จะมีความแตกต่างของ ความรู้สึกที่ใช้ฐานการรับรู้ทางสุนทรียะ แต่งานศิลปะที่ใช้วัสดุธรรมชาติสร้างสรรค์นั้นมีความ งดงามอีกรูปแบบหนึ่งที่มีความโดดเด่นเรื่องวัสดุเพื่อแสดงให้เห็นว่าแนวคิดและจินตนาการ สร้างสรรค์นั้นมาจากตัวศิลปินแตกต่างกันที่สื่อในการแสดงออก ที่เป็นงานศิลปะทั่วไป ซึ่งจะ เห็นได้ว่าการสร้างสรรค์งานศิลปกรรมในปัจจุบันของผู้สร้างสรรค์จะใช้วัสดุอุปกรณ์สำเร็จรูป จากโรงงานอุตสาหกรรมที่ผลิตจากสารเคมีเป็นวัสดุที่นำเข้ามาจากต่างประเทศที่มีราคาแพง เป็นการเพิ่มต้นทุนในการสร้างสรรค์ผลงานจากวัสดุที่นำมาใช้ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าวัสดุ ธรรมชาติในท้องถิ่นที่มีมากมายที่เหลือใช้จากภาคเกษตรหรือจากโรงงานอุตสาหกรรมและจาก ธรรมชาติเองสามารถนำมาสร้างสรรค์เป็นงานศิลปกรรมทางด้านทัศนศิลป์ที่มีคุณค่าและ เป็น การเพิ่มมูลค่าให้กับวัสดุธรรมชาติและงานศิลปกรรม โดยใช้รูปแบบการจัดการมาเพิ่มคุณค่า ให้กับงานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติเพื่อเป็นการตอบสนองปัญหาดังกล่าว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาบริบทการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ
2. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ
3. เพื่อประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุ ธรรมชาติ

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบริบทการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ พัฒนารูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ และประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช จำนวน 30 คน ประกอบด้วย สาขาจิตรกรรม 10 คน สาขาศิลปศึกษา 10 คน สาขาออกแบบนิเทศศิลป์ 10 คน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านศิลปะ 7 คน และผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านศิลปะ 5 คน การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีแบบเจาะจง (Purposive Selection) เพื่อตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติแบบวัดทักษะการยกระดับการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ กระบวนการวิจัยใช้วิจัยแบบผสมผสาน (Mixed -Method) ทั้งวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative) ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนและกระบวนการวิจัยออกเป็น 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาบริบทการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ ประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

1.1 สังเคราะห์งานเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 สัมภาษณ์และสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านศิลปกรรม

ระยะที่ 2 พัฒนารูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ ประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

2.1 ออกแบบรูปแบบโดยนำข้อมูลจากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและข้อมูลจากการสัมภาษณ์และสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านศิลปกรรมมาผสมผสานเพื่อออกแบบรูปแบบ

2.2 ประเมินและตรวจสอบร่างรูปแบบโดยผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

2.3 ทดลองรูปแบบและปรับปรุง

ระยะที่ 3 ประเมินประสิทธิผลรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ เป็นการนำรูปแบบไปใช้จริง โดยมีขั้นตอนการใช้ดังนี้

3.1 ให้ความรู้เรื่องวัสดุและรูปแบบและฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการสร้างสรรค์งานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ

3.2 สร้างสรรค์ชิ้นงานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ

3.3 ประเมินชิ้นงานรายกลุ่มโดยการนำเสนอในรูปแบบนิทรรศการมีผู้ทรงคุณวุฒิวิพากษ์และประเมินในเรื่อง 1) ระดับการใช้วัสดุธรรมชาติในการสร้างสรรค์งานศิลปกรรม 2) ระดับการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรม 3) ระดับความยั่งยืนของการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำแบบวิเคราะห์เอกสารที่ได้ปรับปรุงตามคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว มาใช้ในการวิเคราะห์เอกสาร หนังสือ ตำรา บทความ วารสาร สื่อต่าง ๆ และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ จำแนกข้อมูลเป็นหมวดหมู่ ดังนี้

- การพัฒนารูปแบบ
- ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบ กระบวนการและกรรมวิธี การใช้เครื่องมือ
- ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ต้นแบบและข้อมูลทางด้านงานศิลปะ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร แนวคิด หลักการและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องโดยใช้ตารางวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

1. นำข้อมูลแนวคิดของนักการศึกษาทางด้านรูปแบบและวัสดุเกี่ยวกับการงานศิลปกรรมที่ได้จากการเก็บรวบรวมมาวิเคราะห์ในตารางวิเคราะห์เนื้อหา

2. ผู้วิจัยใช้ความถี่ของข้อมูลที่แจกแจงโดยเลือกใช้ข้อแนวคิดของนักการศึกษาที่มีความถี่สูงมาใช้ในการวิจัย

3. สังเคราะห์ข้อมูลเป็นโครงร่างรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัดสุทธรรณชาติ

ผลการวิจัย

ผลจากการศึกษาบริบทการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัดสุทธรรณชาติ จากการสัมภาษณ์ศิลปินและผู้เชี่ยวชาญทางด้านศิลปะผลงานศิลปกรรมที่สร้างสรรค์จากวัดสุทธรรณชาติต้องเป็นวัดที่คงทนแข็งแรงถาวรไม่ทำลายธรรมชาติสามารถปลูกทดได้เป็นวัดหาได้ในห้องถิ่นแต่ต้องมีการจัดการที่ดี เช่น กระบวนการทางด้านเทคนิคในการสร้างผลงาน การจัดเก็บรักษาการเพิ่มคุณค่าของงานศิลปะจากวัดสุทธรรณชาติขึ้นอยู่กับศิลปินผู้สร้างสรรค์ที่มุ่งมั่นทุ่มเทในการสร้างผลงานศิลปะ และการมีชื่อเสียงของศิลปินผลงานที่ได้สร้างสรรค์ได้เผยแพร่สู่สาธารณะชนในรูปแบบนิทรรศการผ่านสื่อต่าง ๆ หรือจัดแสดงในหอศิลป์ที่มีชื่อเสียง วัดสุทธรรณชาติบางอย่างเกิดขึ้นตามฤดูกาลการให้คงอยู่อย่างถาวรของวัดและการจัดการวัดสุทธรรณชาติกับการสร้างสรรค์กับวัดอื่น ๆ การทำงานศิลปะจากวัดสุทธรรณชาติศิลปินต้องมีการวางแผนเรื่องระยะเวลาเทคนิคและวิธีการจัดการวัดสุทธรรณชาติโครงสร้างของงานแนวคิดในการสื่อความหมายเพื่อให้มีความสอดคล้องของวัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์ผลงานจากวัดสุทธรรณชาติ

การศึกษาค้นคว้าประกอบของร่างรูปแบบการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัดสุทธรรณชาติ โดยการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ สำหรับนักศึกษาทางด้านศิลปะจึงพัฒนาเป็นรูปแบบการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัดสุทธรรณชาติเพื่อให้ได้รูปแบบการเพิ่มคุณค่าที่สามารถนำไปใช้ในการเพิ่มคุณค่าของงานศิลปกรรมได้มีประโยชน์ต่อนักศึกษาศิลปะและศิลปินที่สร้างสรรค์งานศิลปกรรมประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัดสุทธรรณชาติตามเกณฑ์ 80/80 ขั้นทดลองกลุ่มเล็ก (Small Grope – One Tryout)

ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัดสุทธรรณชาติตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ขั้นทดลองภาคสนาม (Field Testing)

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	ร้อยละ
- จากการประเมินใช้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างสรรค์ระหว่างศึกษาแต่ละแผน (E1)	9	70	54.56	77.94
- จากแบบประเมินวัดความสามารถในการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัดสุทธรรณชาติ (E2)	9	30	23.22	77.41

จากตารางพบว่ารูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ พบว่าค่าคะแนนเฉลี่ย จากแบบประเมินใช้แผนการจัดการเรียนเพื่อสร้างสรรค์ระหว่างศึกษาแต่ละแผน เท่ากับ 54.56 จากคะแนนเต็ม 70 คะแนน ให้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 77.94 และคะแนน จากแบบประเมินวัดความสามารถในการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติอย่างยั่งยืน เท่ากับ 23.22 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน ให้ค่าเฉลี่ยร้อยละ 77.41 นั่นคือรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 77.94/77.41

ผลการทดลองครั้งที่ 3 การทดลองภาคสนาม (Field Testing) โดยทดลองใช้รูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติอย่างยั่งยืน นักศึกษาหลักสูตรศิลปศึกษา ชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช จำนวน 30 คน คือ เก่ง 10 คน ปานกลาง 10 คน และอ่อน 10 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่างในการทดลอง หลังจากการทดลองเสร็จหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 (ค่า E1/E2)

ตารางที่ 2 ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ขึ้นทดลองภาคสนาม (Field Testing)

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	ร้อยละ
- จากการประเมินใช้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างสรรค์ระหว่างศึกษาแต่ละแผน (E1)	30	70	54.07	81.53
- จากแบบประเมินวัดความสามารถในการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ (E2)	30	30	24.67	82.22

จากตารางที่ 2 พบว่าการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะจากวัสดุธรรมชาติโดยใช้รูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบประเมินใช้แผนการจัดการเรียนระหว่างเรียน แต่ละแผนเท่ากับ 57.07 จากคะแนนเต็ม 70 คะแนน ได้ค่าเฉลี่ยร้อยละ 81.53 และคะแนนเฉลี่ยจากแบบประเมินวัดความสามารถในการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติเท่ากับ 24.67 จากคะแนนเต็ม 82.22 คะแนน นั่นคือรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.53/82.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80/80

ผลการศึกษาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติกับนักศึกษาวิทยาลัยช่างศิลป์ จำนวน 30 คน ทดลองใช้รูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถในการยกระดับเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ นักศึกษาก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ

ผลการทดลอง	N	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนเรียน	30	13.93	2.586	24.664
หลังเรียน	30	24.13	2.662	

จากตารางที่ 3 พบว่านักศึกษาที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติวิทยาลัยช่างศิลป์ มีความสามารถในการยกระดับคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนเรียน 13.93 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.586 ค่าเฉลี่ยหลังเรียน 24.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.662 ค่า t เท่ากับ 24.664

ตารางที่ 4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. เนื้อหามีความหลากหลายน่าสนใจ	5.00	0.00	มากที่สุด
2. เนื้อหาเหมาะสมกับวัยนักศึกษา	4.30	0.80	มาก
3. เนื้อหาสามารถกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความคิดสร้างสรรค์ได้เป็นอย่างดี	4.20	0.80	มาก
4. กิจกรรมเรียนรู้มีความเหมาะสมกับวัยนักศึกษา	4.90	0.30	มากที่สุด
5. กิจกรรมเรียนรู้มีความชัดเจน สามารถปฏิบัติได้จริง	4.30	0.90	มากที่สุด
6. กิจกรรมการศึกษาแต่ละกิจกรรม สามารถปฏิบัติได้ทันเวลาที่กำหนด	4.30	0.90	มาก
7. กิจกรรมการเรียนรู้แต่ละกิจกรรมเอื้อต่อการแสดงออกทางความคิดของนักศึกษาศิลปะได้อย่างอิสระ	3.80	1.00	มาก
8. กิจกรรมการเรียนรู้สามารถช่วยเพื่อเพิ่มศักยภาพในการคิดสร้างสรรค์ให้กับนักศึกษาศิลปะ	3.90	0.70	มาก
9. สื่อการเรียนรู้มีความหลากหลายน่าสนใจ	4.50	0.80	มากที่สุด
10. สื่อการศึกษามีความเหมาะสมกับวัยของนักศึกษา	4.20	0.80	มาก

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
11. สื่อการศึกษามีความสอดคล้องกับเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้	4.50	0.50	มากที่สุด
12. สื่อการศึกษามีความชัดเจนสามารถปฏิบัติสร้างสรรค์ตามได้ง่าย	4.50	0.50	มากที่สุด
13. นักศึกษาได้รู้จักงานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติมากขึ้น	4.50	0.70	มากที่สุด
14. นักศึกษาได้รู้จักวัสดุธรรมชาติในท้องถิ่นมากขึ้น	4.50	4.70	มากที่สุด
15. นักศึกษามีความมั่นใจการสร้างสรรค์ผลงานจากวัสดุธรรมชาติมากขึ้น	4.70	0.50	มากที่สุด
16. นักศึกษาได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับกับเพื่อนศิลปินและอาจารย์สอนศิลปะ	4.40	0.50	มาก
17. นักศึกษาได้ฝึกทักษะ สังเกต การสร้างสรรค์ผลงานและเพิ่มคุณค่าจากวัสดุธรรมชาติได้มากขึ้น	4.70	0.50	มากที่สุด
18. นักศึกษาเห็นความสำคัญของการศึกษาทางศิลปะที่สร้างสรรค์ผลงานจากวัสดุธรรมชาติได้มากขึ้น	4.40	0.50	มาก
19. นักศึกษามีความพึงพอใจกับวิธีการวัดและประเมินผล	5.00	0.00	มากที่สุด
20. นักศึกษามีความพึงพอใจในการนำผลงานเผยแพร่	5.00	0.00	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.70	0.57	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.57) พิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผล

1. จากการศึกษาบริบทการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ จากการสังเคราะห์เอกสารและการสัมภาษณ์ศิลปินที่สร้างสรรค์งานศิลปกรรม พบว่าศิลปินยังไม่เข้าใจเรื่องวัสดุธรรมชาติ วิธีการจัดการวัสดุ และการเพิ่มคุณค่าผลงานศิลปกรรมที่สร้างสรรค์จากวัสดุธรรมชาติต้องเป็นวัสดุที่คงทน แข็งแรงถาวรมีความสวยงาม ไม่ทำลายธรรมชาติสามารถปลูกทดแทนได้ เป็นวัสดุหาได้ในท้องถิ่นแต่ต้องมีการจัดการที่ดี เช่น กระบวนการทางด้านเทคนิคในการสร้างผลงาน การจัดเก็บรักษา

รูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ สามารถเสริมสร้างทักษะการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติที่มีอยู่ในท้องถิ่นของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีที่ศึกษาทางด้านศิลปะ ที่สร้างขึ้นผ่านกระบวนการสร้างอย่างเป็นระบบได้รับการตรวจแก้ไขจากอาจารย์ที่ปรึกษาฯ ภูมิพนธ์ ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก รูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่า มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน กิจกรรมการจัดการศึกษาเรียนรู้เน้นที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการสร้างสรรค์ผลงานจากวัสดุธรรมชาติ และการเพิ่มคุณค่าผลงานผ่านกระบวนการสร้างสรรค์อย่างระบบ เนื้อหาที่นำมาศึกษาเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลแต่ละคนในการวางแผนความคิดและแรงบันดาลใจของแต่ละคน โดยเน้นที่วัสดุธรรมชาติมาสร้างสรรค์ผลงาน ซึ่งเมื่อนักศึกษาทำแล้วได้ตระหนักในคุณค่าของงานทางด้านทัศนศิลป์ ทำให้มีความเจริญทางด้านจิตใจ ด้านอารมณ์ และมีความเจริญทางด้านสังคมที่ดีงาม มีจินตนาการการสร้างสรรค์ผลงานที่ดี นักศึกษามีความประทับใจในงานศิลปกรรมที่สร้างสรรค์จากวัสดุธรรมชาติ สอดคล้องกับแนวคิดของ ประเสริฐ ศิลรัตน์ว่า ขณะพิจารณาผลงานศิลปะต้องระลึกรู้ตนเองอยู่เสมอว่าตนเองกำลังสนใจหรือดูอะไรอยู่มีใช่เพียงแต่การดูเท่านั้น แต่ต้องมีสมาธิหรือใจจดจ่อ อีกทั้งรูปแบบของกิจกรรมจิตตศิลป์มีความยืดหยุ่นเหมาะสมกับสภาวะของผู้ปฏิบัติ สามารถออกแบบกิจกรรมเพื่อการสร้างสรรค์ประสบการณ์ทางสุนทรียะได้หลากหลาย (ประเสริฐ ศิลรัตน์, 2542) จากเหตุผลที่กล่าวมาทำให้ให้ผู้ศึกษามีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นในการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ นอกจากนี้มีการศึกษาของ ศักดิ์ชัย เกียรติวนาคินทร์ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณค่าศิลปกรรมกับการสร้างทัศนคติต่อตนเองและความผูกพันกับชุมชนพบว่า บริบทการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาตินักศึกษาได้ใช้เวลาสร้างสรรค์ผลงานทางด้านทัศนศิลป์มีความสนใจเข้าใจในด้านต่าง ๆ เช่น การออกแบบที่เกี่ยวกับรูปร่างลักษณะภายนอกของวัสดุธรรมชาติ ที่แตกต่างไปจากเดิม เช่น การสร้างสรรค์งานผลงานที่เหมือนจริงหรือกึ่งนามธรรม ผู้สร้างสรรค์งานจะเข้าใจและสร้างสรรค์ได้ หรือสร้างสรรค์ผลงานเลียนแบบธรรมชาติที่พบเจอหรือประทับใจในสิ่งนั้น ๆ เป็นการปะทะโดยตรงกับการมองเห็นและสัมผัสธรรมชาติที่มีอยู่ในท้องถิ่น (ศักดิ์ชัย เกียรติวนาคินทร์, 2542)

จากการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าบริบทการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ ปัญหาเกิดจากความรู้ความเข้าใจในวัสดุธรรมชาติที่มีอยู่ขาดการแนะนำจากอาจารย์ผู้สอนศิลปะ ในเรื่องเทคนิคและกระบวนการสร้างสรรค์ยังไม่สามารถจัดการให้มีคุณค่าทางด้านศิลปกรรมได้ ขาดการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยทำให้นักศึกษามีความสนใจน้อย ขาดทักษะในการเพิ่มคุณค่าผลงานศิลปกรรมอาจารย์ผู้สอนไม่ได้เน้นฝึกให้นักศึกษามีความคิดสร้างสรรค์ผลงานด้วยศักยภาพของตนเองนักศึกษาศิลปะจึงขาดการค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุธรรมชาติที่

มื่ออยู่ในท้องถิ่น ผลการจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ผู้สอนด้านศิลปะส่วนใหญ่ใช้วัสดุธรรมชาติตามแนวความคิดการวางโครงสร้างของผลงานในการสร้างสรรค์แต่ต้องใช้ร่วมกับวัสดุสังเคราะห์สมัยใหม่ เนื่องจากวัสดุธรรมชาติขาดความคงทนและการจัดการกับวัสดุที่ยังไม่มีความชำนาญและไม่สะดวกในการใช้ ซึ่งจะส่งผลต่อการสอนนักศึกษาศิลปะที่ใช้วัสดุธรรมชาติหรืองานศิลปะสื่อผสมของวัสดุทำให้ขาดการพัฒนาผลงานและแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลการสอบถามปัญหาการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติของนักศึกษา 30 คน พบว่า การสร้างสรรค์ผลงานทางด้านทัศนศิลป์ จะได้พัฒนาสมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวา สอดคล้องกับ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ ที่มองว่า สมองซีกขวาทำหน้าที่ในเรื่องของความเข้าใจ การเห็นภาพสามมิติ ความรู้สึกสัมผัสต่อศิลปะ ความมีสุนทรียะด้านดนตรี เพลง และการใช้จินตนาการในการดำเนินชีวิต รวมทั้งทำหน้าที่ควบคุมการทำงานของมือซ้ายเราอาจเรียกสมองส่วนนี้ว่า “ส่วนของการสร้างสรรค์” (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2545)

2. จากการพัฒนารูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ ที่พบว่า รูปแบบมีองค์ประกอบด้วย 7 องค์ประกอบหลัก หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม สื่อ การวัดประเมินผล ระยะเวลา และการพัฒนารูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่ามีประสิทธิภาพ เท่ากับ 81.90/87.62 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้และสามารถพัฒนาทักษะการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติของนักศึกษาได้ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่าที่พัฒนาขึ้นมาอย่างมีลำดับขั้นตอน จากการสังเคราะห์เอกสารแนวคิดทฤษฎีของนักการศึกษา นักวิชาทางด้านศิลปะ รวมทั้งวิเคราะห์เนื้อหาของการสร้างสรรค์งานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ ผ่านการหาประสิทธิภาพจากการทดลองรายบุคคล ทดลองกลุ่มย่อย และทดลองภาคสนาม ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ รัตนา สิงห์กุล มีความคิดเห็นว่าการดำเนินการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับอย่างเป็นระบบอย่างสัมพันธ์และสอดคล้องกับทฤษฎี หลักการเรียนรู้ หรือการสอนที่รูปแบบนั้น ยึดถือโดยผ่านกระบวนการวิจัยได้รับการพิสูจน์และทดสอบว่ามีประสิทธิภาพ ซึ่งรูปแบบการสอนจะแสดงขั้นตอนที่ผู้เรียนได้จดมุ่งหมายของรูปแบบนั้น ๆ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้เกิดทักษะกระบวนการคิด และกระบวนการแก้ปัญหาต่าง ๆ ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ (รัตนา สิงห์กุล, 2547) จากเหตุดังกล่าวมาทำให้รูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

3. จากผลการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบที่พบว่าผลการประเมินก่อนเรียนและหลังเรียน ตามรูปแบบ ผลการประเมินการฝึกปฏิบัติกิจกรรม ผลการประเมินประสิทธิผลตามตัวแปร และผลการประเมินความพึงพอใจ มีข้อสรุปว่าผ่านเกณฑ์การประเมินทุกรายการที่กล่าวข้างต้น ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากสภาพธรรมชาติ ภูมิศาสตร์ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อ ทำให้นักศึกษาได้ศึกษาแล้วมีความตระหนักในคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ มีความ

เจริญทางด้านจิตใจ ด้านอารมณ์ และมีความเจริญทางด้านสังคมที่ดีงาม มีจินตนาการ สร้างสรรค์ผลงานที่สวยงามจากวัสดุธรรมชาติ มีความประทับใจในธรรมชาติและงานศิลปะ จากเหตุผลที่กล่าวมาทำให้ผู้ศึกษามีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นในการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติและมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ และผลจากการสังเคราะห์ทฤษฎีและสัมภาษณ์ศิลปินที่สร้างสรรค์งานศิลปกรรม การจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติมีแนวคิดที่สอดคล้องกับการสร้างงานของศิลปินยุคใหม่ และสอดคล้องคล้อยกับสังคมปัจจุบันที่นักศึกษาเรียนรู้ได้เร็วในการจัดการวัสดุและเทคนิค การสร้างสรรค์ผลงานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติที่มีคุณค่าทางด้านความงาม จิตใจและวัฒนธรรมประเพณี สอดคล้องกับการศึกษาของ ศักดิ์ชัย เกียรติวนาकिनทร์ ความสัมพันธ์ระหว่างคุณค่าศิลปกรรมกับการสร้างทัศนคติต่อตนเองและความผูกพันกับชุมชนโดยศึกษา 3 ประเด็น คือ 1) ศึกษาเชิงวิเคราะห์คุณค่าเชิงศิลปกรรมของชุมชน 2) ศึกษาเชิงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคุณค่าศิลปกรรมกับการสร้างทัศนคติต่อตนเองและความผูกพันกับชุมชนของชาวบ้าน 3) สร้างรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างคุณค่าศิลปกรรมกับการสร้างทัศนคติต่อตนเอง และความผูกพันต่อชุมชน ผลการวิจัยพบว่าคุณค่าศิลปกรรมที่ปรากฏในชุมชน มีความพึงพอใจในระดับมาก (ศักดิ์ชัย เกียรติวนาकिनทร์, 2542)

สรุป

การจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ พบว่า มีปัญหาเรื่องความรู้ ความเข้าใจในวัสดุธรรมชาติที่ขาดการแนะนำจากอาจารย์ผู้สอนศิลปะในเรื่องเทคนิคและกระบวนการสร้างสรรค์ยังไม่สามารถจัดการให้มีคุณค่าทางด้านศิลปกรรมได้ ขาดการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ทำให้นักศึกษามีความสนใจน้อย ขาดทักษะในการเพิ่มคุณค่าผลงานศิลปกรรม อาจารย์ผู้สอนไม่ได้เน้นฝึกให้นักศึกษามีความคิดสร้างสรรค์ผลงานด้วยศักยภาพของตนเอง นักศึกษาศิลปะจึงขาดการค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุธรรมชาติที่มีอยู่ในท้องถิ่น การพัฒนาเป็นรูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ มีองค์ประกอบหลักได้แก่หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม ระยะเวลา สื่อ และการวัดประเมินผล ส่วนองค์ประกอบย่อยคือปฐมนิเทศนักศึกษา จัดแบ่งกลุ่มนักศึกษา ชี้แจงเกี่ยวกับการเทคนิคกระบวนการสร้างสรรค์งาน ฝึกปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานตามรูปแบบและพัฒนาต่อยอดองค์

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้บริหารสถานศึกษาต้องเห็นคุณค่าวัสดุและความสำคัญการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติควรสนับสนุน ให้อาจารย์ผู้สอนศิลปะ พัฒนาตนเอง เข้าการอบรม

ในเรื่องการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติอย่างยั่งยืน เพื่อนำมาพัฒนานักศึกษาและตนเอง

1.2 ผู้สร้างสรรค์งานศิลปะต้องปรับเปลี่ยนวิธีการสร้างสรรค์และการนำวัสดุมาใช้ในผลงานทางด้านศิลปะมีการเชื่อมโยงภาคทฤษฎีสู่การปฏิบัติจนเกิดทักษะ

1.3 นำรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์เพื่อเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติต้องศึกษาองค์ประกอบและขั้นตอนการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ล่วงหน้าเพื่อเตรียมความพร้อมในสร้างสรรค์ผลงานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การเสริมสร้างทักษะการยกระดับการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ ควรศึกษาสภาพปัญหาในการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติของผู้สร้างสรรค์งานทางศิลปะและทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันพัฒนาการยกระดับคุณค่างานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติ

2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเพิ่มคุณค่างานประเภทอื่น ๆ นอกเหนือจากการเพิ่มคุณค่างานทางด้านทัศนศิลป์ เพื่อส่งเสริมทักษะสร้างสรรค์ผลงานให้กับผู้เรียนและผู้สนใจงานศิลปกรรม

2.2 ควรมีการพัฒนารูปแบบการจัดการเพิ่มคุณค่างานศิลปกรรมประเภทอื่น ๆ เช่นงานทางด้านประยุกต์ศิลป์ ออกแบบนิเทศศิลป์ กราฟฟิกดีไซน์ ดิจิตอลมีเดีย

2.3 ควรสร้างสรรค์ผลงานศิลปกรรมจากวัสดุธรรมชาติที่ได้รับการยอมรับระดับนานาชาติ

เอกสารอ้างอิง

- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2545). *การจัดการเครือข่าย: กลยุทธ์ สำคัญสู่ความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: ส. เอเชียเพลส.
- ประเสริฐ ศีลรัตน์. (2542). *สุนทรียะทางด้านทัศนศิลป์*. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- รัตนา สิงห์กุล. (2547). *รูปแบบการสอน*. เรียกใช้เมื่อ 20 กรกฎาคม 2563 จาก http://sps.lpru.ac.th/script/show_article.pl?mag_id=11&group_id=50&article_id=910
- ศักดิ์ชัย เกียรติดิโนสินทร์. (2542). *ความสัมพันธ์ระหว่างคุณค่าศิลปกรรมกับการการสร้างทัศนคติต่อตนเองและความผูกพันกับชุมชน*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.